

dende Maksimalpris vilde medføre en Udgift af henimod 1 Mill. Kr. om Ugen. Naar Maksimalprisen forhøjes fra 1 Kr. 65 Øre til ca. 2 Kr. for dette Standardstykke af Svinet, vil Udgifterne blive 720 000 Kr. om Ugen, altsaa i et Halvaar noget over 18 Mill. Kr. Naar jeg senere skal opgøre hele Ordningen finansielt, maa hertil lægges den Merudgift, som det har kostet at bevare Flæskemaksimalprisen, 1 Kr. 65 Øre, i indeværende Maaned, hvorved den samlede Udgift kommer op paa ca. 19½ Mill. Kr. Jeg gør opmærksom paa, at Udgiften 720 000 Kr. om Ugen selvfølgelig vil være i Stand til at holde en Maksimalpris grupperet omkring 2 Kr. pr. kg for Bov-, Bryst- og Rygfæskestykke, naar den nuværende Pris til Producenterne, 3 Kr. 10 Øre for dette Kvantum, bevares. Hvis højere Krav skulde fremkomme og kunne gennemføres, vil de 720 000 Kr. ikke kunne bevare en Maksimalpris paa 2 Kr., men da maatte den forhøjes. Jeg kan imidlertid ikke se, at der i noget Forhold, som foreligger for os, er nogen Begrundelse for en Forhøjelse ud over de 3 Kr. 10 Øre, og maa antage, at ogsaa Slagterierne i den kommende Tid vil være villige til overenskomstmæssigt at fastholde denne Pris. Baade naar henses til Produktionskostningerne og Kornets Pris og til, hvad der kan udbringes for Flæsk i andre Lande, vil sikkert denne Pris, 3 Kr. 10 Øre, kunne siges at være den naturlige.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Margarinen indeholder Lovforslaget ikke andet, end hvad jeg tidligere har nævnt, og da der ikke for Øjeblikket foreligger bestemte Kendsgjerninger, som tyder paa en saadan Forhøjelse af Produktionskostningerne, at et Statstilskud vil være nødvendigt, har der selvfølgelig heller ikke kunnet regnes med noget Tal med Hensyn til Margarineordningen i den kommende 5 Maaneders Periode. Men da der i alt Fald kun er Tale her om en kortere Tid indenfor dette Tidsrum, hvor eventuelle Foranstaltninger kunde blive nødvendige, vil Beløbet heller ikke blive stort.

Jeg sagde, at Bestemmelsen om Margarinen fandtes i en Paragraf i Lovforslaget, som jeg senere skulde vende tilbage til. Som ærede Medlemmer vil have hørt, er Lovforslaget af den Art, at det overalt fastsætter bestemte Priser eller bestemte Tilskud, bestemte Rationer, og det foreslaas derfor i § 5, at „Ændringer i de i denne Lov indeholdte Planer for Forsyningen med visse Levnedsmidler — derunder ogsaa Foranstaltninger, som maatte

blive nødvendige for at opretholde den nuværende Pris paa Margarine — bemyndiges Indenrigsministeren til at foretage med Tilslutning af Rigsdagens Finansudvalg“. Saafremt en saadan Bestemmelse ikke indføres, vil enhver Ændring i denne Ordning kræve Lovgivning, og da der forhaabentlig kun vil kunne blive Tale om mindre Ændringer, vilde dette sikkert ikke være hensigtsmæssigt. Navnlig skal jeg gøre opmærksom paa, at det paa Sukkerordningens Omraade vil være hensigtsmæssigt, at Foranstaltninger i saa Henseende kan træffes hurtigt, hvis man paa et eller andet Tidspunkt skal gaa over fra en Industrisukkerpris til en anden.

Idet jeg forbeholder mig at vende tilbage til en samlet finansiell Oversigt over Lovforslaget, skal jeg først tillade mig at omtale det Forslag til Lov om kommunale Dyrtidsforanstaltninger, som jeg samtidig skal have den Ære at fremsætte, idet Aarsagen er den samme som den, der har foranlediget disse Lovforslags Fremsættelse. Som ærede Medlemmer vil vide, er den sidste Dyrtidslov af 30. Juni 1919 og udløber med indeværende Maanedes Udgang. Vi har for indeværende Finansaar haft to Dyrtidslove, en af 1. April 1919, som gjaldt tre Maaneder, og en af 30. Juni 1919, som gælder fire Maaneder, tilsammen 7 Maaneder, og det Lovforslag, jeg nu skal have den Ære at fremsætte, gælder for de sidste 5 Maaneder. Den nu-gældende Dyrtidslov har paa eet Punkt truffet Foranstaltninger for hele Finansaaret, nemlig for Brændselsforholdenes Vedkommende, hvorfor dette Lovforslag intet indeholder derom, Lovforslaget indeholder kun Bestemmelser angaaende de Punkter, for hvilke Dyrtidsloven udløber sidste Oktober. Ligesom de foregaaende Dyrtidslove viser Forslaget en fortsat Nedgang i Dyrtidsforanstaltningernes Omfang og Bekostelighed, idet det fra alle Sider har været erkendt, at de kommunale Dyrtidsforanstaltninger, efterhaanden som Indtægtsforholdene bragtes i Orden, ikke vilde have samme Begrundelse som hidtil, men at der dog stadig vilde være en Del af Befolkningen, hvis Indtægter ikke kunde være bragte i Niveau med Prisstigningen, og hvem det vilde være nødvendigt at kunne komme til Hjælp.

Det foreslaas at forlænge Dyrtidsloven, saaledes som den er kendt, i de 5 Maaneder, saa at det Maksimumsbeløb, som Dyrtidsloven indeholder, for de 5 Maaneder fastsættes paa følgende Maade: Det i Lovens § 3, 2det Stykke, ommeldte Maksi-